

at tære paa, og som kan gøre dem mere modstandsdygtige i Tilværelseskampen end Fortidens (og adskillig af vor egen Tids) klosterligt optugtede Ungdom, der ved enhver Skuffelse straks mister Troen til Livet, taber Tilliden til Lykken og ligesom Børn, der har stødt sig, søger Trøst i Skødet paa deres gamle Goldamme, Kirken.

„Men jeg ser et stort Udraabstegn i dit Ansigt. Hvorfor fortæller hun mig alt dette? spørger du. Og du har Grund til at forundres. Men jeg maa sige dig det, som det er. Der er her i min Ensomhed ligesom gaaet en ny Verden op for mig, og jeg er vistnok endnu lidt fortumlet deraf. Veed du, jeg tænker for Alvor paa at gøre Forsøg med at føre Tanker som de ovenstaaende ud i Livet. Jeg omgaaes med vilde Planer om at oprette en Fattigskole i København efter det Mønster, jeg her skitserer. Det vil koste mig min tilkommende Formue; men nu, da jeg Ingen har at efterlade den til, — kan jeg da anvende den bedre? Naturligvis, det er jo ikke noget, der kan ske hverken idag eller imorgen. Jeg maa først sætte mig grundigt ind i alt, hvad man hidtil har forsøgt i samme Retning, i det hele studere Skolesagen til Bunden. Jeg mindes at have hørt eller læst, at der et Sted i Amerika har rejst sig en Bevægelse af lignende Art, saa du maa ikke blive altfor forskrækket, dersom du en Dag faar Underretning om, at jeg agter mig over Atlanten. Foreløbig bliver jeg dog her hos mine Plejebørn. Fra den lille Grav paa Kirkegaarden kan jeg heller ikke endnu skilles. Du ser mig derfor neppe saa snart — —.“

*

*

*

Ved Foraarstid bestod Per sin Eksamen med Ære; men hans Glæde herover formindskedes ved, at han næsten lige fra Eksamensbordet maatte spasere hen i en Kaserne og krybe i Soldatertrøjen. Det var igen en af Fortidens Forsømmelser, han her maatte bøde for. Han havde Aar efter Aar søgt Udsættelse for Opfyldelsen af sin Værnepligt i et dristigt Haab om, at han